

Gent corrent

Wytse Koetse

Realitzador. Va conèixer Chen Chen en una festa i va decidir explicar la seva història en un documental.

«Chen té un somni: obrir un restaurant»

Catalina
Gayà

Wytse Koetse va conèixer Chen Chen en una d'aquestes festes en una terrassa de Barcelona en què la gent arriba sense conèixer l'amfitrió i hi ha joves de moltes nacionalitats. Wytse és holandès i Chen, xinès. El primer és realitzador i el segon té un somni. Wytse ho explica en un documental. Trobo Wytse en un cafè del Born. Chen és a la Xina. Potser es connectarà amb nosaltres a través de Skype.

—**¿Quin és el somni de Chen Chen?**

—Obrir un restaurant xinès a Barcelona, però mentrestant treballa per a una companyia que lloga pisos a turistes i passeja gossos. ¡Els pisos són un desastre! Mai funciona res i hi ha rates i insectes. Chen acompanya els turistes als pisos i viu pendent d'ells perquè li truquen contí-

nuament per queixar-se. M'ho va explicar en una festa i em va semblar que la seva vida era una tragicomèdia, però, sobretot, em va atraure la personalitat de Chen. És la persona més positiva que he conegut en la meua vida. És la seva amabilitat i la seva energia el que fa que els turistes no tinguin atacs de còlera i l'abracin quan se'ls passa l'enuig.

—**Ara Chen és a la Xina.**

—Sí, ha anat a veure els seus avis, però diu que vol tornar. Estudiava a París negocis internacionals i va venir aquí perquè es va enamorar de Barcelona.

—**¿I va venir sense saber res de Barcelona?**

—Em va explicar que va veure una pel·lícula i que va decidir que havia d'obrir el seu restaurant aquí.

—**¿Va arribar sol?**

—Sí, i va trobar aquesta feina perquè

«Chen Chen treballa i dorm en pisos turístics en què no funciona res i fins i tot hi ha rates»

parla xinès, anglès i francès. A vegades, dormia als pisos turístics perquè la seva intenció és estalviar i muntar el restaurant. Jo el vaig acompanyar durant tres mesos en la seva vida diària: vaig estar als pisos, vam anar al karaoke. Va ser així com també vaig conèixer Malo, la senyora filipina que feia la neteja als pisos, i que ara és la sòcia de Chen. Era com la seva família aquí.

—**Al documental també hi apareix una senyora amb dos gossos.**

—Sí, és clar. A Chen al principi li costava molt fer aquesta feina perquè

què explicava que a la Xina ell menja carn de gos. La relació que tenia amb aquesta senyora era molt especial, gairebé com una àvia. Espero, em penso que es connecta. Sí, sí, és aquí.

[És mitjanit a Tieling (Xina) i Chen es connecta a través de Skype. No té càmera, així que no podem veure'l, però sí parlar amb ell].

—**Hola Chen. ¿On és?**

—A casa de la meua mare, a Tieling.

—**¿Quan torna?**

—D'aquí tres mesos. Potser podré obrir el restaurant perquè uns amics m'han dit que m'ajudaran amb la inversió.

—**¿Li agrada com ha quedat el documental?**

—Moltíssim. La meua mare plora cada vegada que el veu, i això que no entén el que s'hi diu.

ANNA BAEZA

—**Chen, ¿per què va arribar a Barcelona?**

—Vaig veure una pel·lícula, *Vicky Cristina Barcelona*, i em vaig enamorar de la ciutat. Hi ha molta llibertat, festa i gent de tot el món.

—**Chen, al documental passeja gossos, dorm en pisos turístics en què hi ha rates... ¿Val la pena tot això?**

—Sí. El somni de la meua mare era tenir un jardí i ara el té. També té sis gossos. Amés, m'ho passava bé, molt bé, amb els turistes. La gent és molt amable.

[La connexió es perd. Pensem que és Chen Chen, però som nosaltres els que ens hem quedat sense internet].

—**Wytse, ¿i vostè com va arribar a Barcelona?**

—Sol. Fa nou anys. Vaig venir a estudiar castellà. Ara treballa entre Amsterdam i Barcelona.

—**¿Com es titula el documental?**

—*Cola Chicken*. És la recepta més especial de Chen.

—**¿Ja l'ha presentat?**

—Sí, en un canal públic holandès, i l'emetrà l'any que ve. Per cert, el meu amic el director d'art Marco Trovato em va ajudar. ¿Li puc dir una cosa?

—**És clar.**

—Més que la rutina de Chen, el que jo volia mostrar a la gent és la màgia que hi ha en un somni i la personalitat de Chen. És increïble: els taxistes li parlen i li pregunten com està; després de queixar-se un munt, els turistes l'abracen, i ell sempre somriu i és amable i positiu. Això és el que fa que Chen sigui especial. ≡

gentecorriente@elperiodico.com